

სახალხო ფურცელი

საქართველოს ჟურნალი

გვერდი № 751

დამატიანი № 134

კვირა, 18 დეკემბერი 1916 წ.

ქრისტე მონაწილე სოფლის დედაკაცებში.
ნ.ბ. გულაშვილისა.

ბანითუხია

მატილა ხეაოხი.

დიდ, შვე საყიდის ქვეშ, ცეცხლა-პირას ხის სკამზე იჯდა ფს-
ქალია. ფეშტამალ-ქვეშ ამოფარებინა ხელეგი და კრიალოსანს აწ-
კაპუნებდა. ნყურდრობაში ჩურჩლით გაისმოდა ლოცვის ხმა. ბნე-
ლით იყო მოკული სამზარეულო, სადაც ვივბა მწვანე-წიფი მივიდა
იღვა, გაშვიებული კარადა-საკუქნაო და შეღებულ საზურგინი სკამე-
ბი, მთლად გარუჯული, ერთი ნათელი წერტილი რომ არსად ეტ-
ყოზოდა.

კარი ვიღამაც დააკუნა ხის ქოშით. ფსქალია ადგა და კა-
რებისკენ გასწია, რომ გაელო. ტერეზია იყო, მერ სახელად „მორ-
ჩილი“ რომ ერქვა, რადგან სესხას მონასტერში მონაზონებს ემსა-
ბურებოდა. თავზე წყლის კასრი ეღვა. რაკი მაღალი იყო, ცოტა
დაიხარა და ისე შემოვიდა. გამზდარი იყო, გივამტყუებულა. ფს-
ქალია თავიდან კასრი ჩამოადგმევინა ძირს. ტერეზია ერთ ხანს
გაშტერდა, მაგრამ არ ამოუბნენია, თუმცა კასრი ვივბა იყო. შემ

დგე გაშლა მწვარი, ლახტივით რომ დამებრგვალეზინა და კასრის
ქვეშ დაიდებდა ხოლმე მზარზე, და სკამზე გადაჰქიდა, რადგან
მთლად სველი იყო. დასველებულა ჩითის თავშალიც, თავზე რომ
ეკრა, დასველებულა ქალია, გაწეწილი თმის კულულები.

ფსქალია მთლად სპილენძის სანთი ანთო, მამის სამ პატრუქი-
ნი, ზეთში რომ დასცურავდნენ და ზემოდან კი სპილენძის ძეწკვზე
ეკიდა მაკრატელი, მაშა და ჩასაქობად პატარა სახურავი. შემდგ
გამოალო კარადა, შავი, გამზარი პურის ყუა მოსკრა, დასლო ზედ
გამზმარი ყველის ნაჭერი და სავანშიოდ ტერეზიას გაწეწოდა.

- ქანითუხია სადლაა? ჰკითხა ფსქალიაში.
- რა ვიცი, არ მინახავს.
- ჰმ, შუღლამე გადავიდა და ის ქაჯი კი არსადა ჩანს.
- რა უშავს, მოვი.
- ტერეზია, არ დავაგიწყდეს, გეთავა, ხვალ პირველ საათზე
ე ტომარა ბორბალი ქარილიაში ჩაიტანო.
- კარგი, კარგი, ჩავიტან.

საქმელს ტერეზია არ მიჰკარებია, ისე ჩაილო ყველი და პური
ფეშტამლის ღრმა ჯიბეში. ცოტა ხანს გაჩერდა. პირი ოდნავ გაე-
ლო, გაშტერებულყო. სახზე არაფერი ეჩნენოდა, დალაღვც კი.

ამხარაშული სომხები. სოფ. შერაფხანი.

მარცხენა იყურებოდა, დაბალი ხმით უძახდა ჩიქოთოს. შინ რომა ბრუნდებოდა, მაშინ დაჰკარგა ჩიქოთო. ვერც კი შეინჩნა, ის როგორ ჩამორჩა უკან. მაგრამ ბნელაში არაფერი სჩანდა. ის ისევ ალაღბებულ მდილიდა, ეამ და ეამ გაჩრდილებოდა, იყურებოდა—ქეთოქით. შიშველი ფეხი მიწელ. დღე ზამთრის სუსტსაგან დასკარბლებოდა, ალბა გრძობდა ქვეს, გაყინულ დღეამწის. ქანიუჭიას არ ეწინოდა არც ღამის, არც ტრიალ მინდორში. ერთი სურდა მხოლოდ, ერთი—გოგინა ჩიქოთო. ყურაში უწიოდა ისევ ფასქილისას სიტყვები—სიმშობით ამოგადრობს სულს, თუ ჩიქოთოს არ მოიყვანო. სიმშობი კი ძლიერი, აუტანელი კუჭს უწევდა საწყალს. თუ მიიყვანდა ჩიქოთოს, პურს აქვედინენ—აი რაზედა ჰფერობდა ქანიუჭია მხოლოდ, მხოლოდ. და მდილიდა აჩქარებული მდილ ორლობებში, მიუკუენებდა, უძახდა, უწიოდა:

— ჩიქოთო, გენაცვალე, ჩემო ლამაზო, ჩემო გულის ვარდო, ჩიქოთო, სადა ხარ! ჰაააა, ჩიქოთო, ჩიქოთო, ჩიქოთოოოო... მოდი, გენაცვალე, ქანიუჭიასთან, მოიოდი! თუ არ მიიყვანენ, დეიდა ფასქილია პურს აღარ მაჭმევს. ჩიქოთო, ჰააა ჩიქოთოოო...

დიდ გზაზე გამოვიდა, ქარქისინენ, ხესსა და სვარანისიქენ რომ მიდიოდა. გზა თითხად მოსჩანდა სიბნელეში და პატარა, დამარტებული გოგონას ჩრდილი ხან რად იქცევოდა, ხან რად. ხმა ხან და ხან უწყვეტოდა ქანიუჭიას. ეხლა ის შირბოდა, ალაღბებულზე და უყვიროდა ჩიქოთოს რაც ძალი და ღონე ჰქონდა. ორჯერ ჩაიქცა სასოწარკვეთილი მიწაზე, ორჯერ დაიწყო ხელმოკრულ მებნა. ბოლოს ანტიონი ენათას მიწაში ყური მოჰკრა რაღაცა ღრუტუნის მაგვარს, შემდეგ სიბიბლი შემოესმა და ჩიქოთო დინგით დეიტაკა ქანიუჭიას ფეხებში.

ჩიქოთო მოწითაო გოკი იყო, ჩატუნული, ჩამრგვლებული, ზურგზე ნაცისფერი ნიშნაინი. ქანიუჭიამ სისარული შეპყვირა, ჩიქოთოს ხელი წამოავლო და უკან გაეჭანა რაც ძალი და ღონე ჰქონდა. ოციწიდა, რაღაცაა ბურტყუნება, ჩიქოთოს გულში ახუტება, რომ ხელიდან აღარ გაშვებოდა, ჩიქოთო კი დამშვიდებული ღრუტუნებდა და პატარა ფეხებს იჩენებდა. ქანიუჭიამ სირბილს უფრო მოუხატა, როცა მოაგინდა ეხლა კი პურს მაჭმევენო, შორიდანვე დანახა ფასქილია, კარგები რომ იდგა და დაუყვირა:

— ვიპოვე ჩიქოთო, ვიპოვე! ვიპოვე ჩვენს მუხთუნახავე!

ქასქსით მიიბრუნა ქანიუჭიამ და დიდის ამბით ჩაბარა ფასქილიას გოკი. ფასქილიამ ბნელაში გაღიბა. ჩიქოთო მაშინათვე ჩაბინივებს სალორგოში, აქამეს. ჰამის შემდეგ კი ჩაიძინა. ქანიუჭია ისევე ქასქსებდა, ფასქილიას მოძრაობას თვალს ადევნებდა. იმასაცა შოიდა, იმასაც, როგორც ჩიქოთოს. გოგონა უკან გაეჭა ფასქილიას სამზარეულოში, შემწინებულ თვალით, მუდარითი კი არ შეიძლო შეჩვენდნა, იმის თვალგემა თხოვნა არ იცოდნენ. დედაცაკი ისევ სკაზე ჩამოჯდა და კრიალოსინი აიღო ხელში. უკულოდა

— აი, შივედივარ. ღამეშვიდობისა.
— ღამეშვიდობისა, გენაცვალე.
ტერეზიამ ნელა გასწია ქორეს ქუჩაზე, სადაც პაწაწინა ოთახში ოთხი ბავშვი ეყოლა მას და მასთან ვახშამს. ფასქილია კარგებში გაჩერდა და დიძახა:

— ქანიუჭია, ჰა, ქანიუჭია!
ხმა არავის მოუცია, თებერელის საღამო ჩამოწვა უკვე ფასქილიამ გაბრაზებული გაიხედა სიბნელეში და კიდევ დღძახა:

— ქანიუჭია, არ გესმის, ქანიუჭია!
ღამნდევ-გინებით და ბურტყუნით ჩაივდა ფასქილია ბრლი-ზე, პოსტანს რომ გადადიოდა და აიგინდა ოლყაფის კარისკენ მიდიოდა. გაიხედა ქარიზოსსკენ, „მადონა დელა ლიხტასა“ მოედინისკენ, გაიხედა იმ ერთადერთ გზაზეც, პატარა სოფელ ვენთაროლის რომ ორად ჰყოფდა, მაგრამ ქანიუჭია არსადა სჩანდა.

— ცამ ჩაყალბა თუ დედანიშამ ის სასიკვდილე ისა,—ბურტყუნებდა ფასქილია.

პასუხად ყურე სლოკინი მოესმა. ქანიუჭია მოყვრული იჯდა აივის კიბეზე. თავი ჩაეკიდა თითქმის მუხლებამდე და თამა იგლეჯავდა, სლოკინობდა.

— ჰაა, აქა ხარ განა, შე სასიკვდილე? და ხმასაც არ იძლევი განა?! სთქვი, სთქვი ჩქარა რაზედა სტირი? რა, გეცმეს? ჩიქოთო საღაია, ჰა, ჩიქოთო?

ქანიუჭიას, რომელიც სულ შვიდი წლისა იყო, ხმა არ გაუცია და უფრო მწარედ ამოუწვა ქვითინი.

— ჰა, რად დავივიანე ასე, ჰა, რად დავივიანე? ჩიქოთო? ჰა? ჩიქოთო რაღა იქნა? სთქვი სწორე, ჩიქოთო დეგეკარგა? ჰა? დავეკარგა?

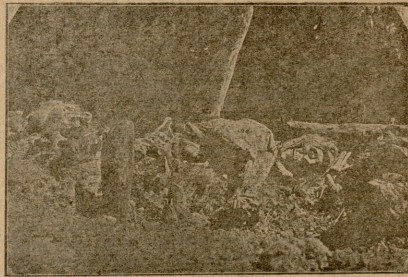
შრისხანებდა მოხუცი გლეხის დედაცაკი. ქანიუჭიამ ხელები ვაგალო და ქვითქვითი პირქვე დაიწყო. ჩიქოთო მართლა დაეკარგა.

— ჰაა, შე სასიკვდილე შენა! შე ძალღის წიწილო შენა! ჩიქოთო დაჰკარგე? დაჰკარგე და ეცეც შენა დაჰკარგე? აჰა, ჰა, რახან დაჰკარგე! დაჰკარგე და აი კიდევ აი, აი, აი!

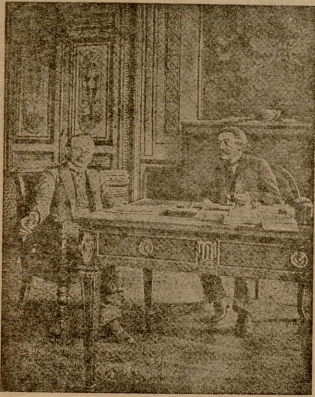
სცემდა ფეხით, მუწრით, სცემდა სახეში. ქანიუჭია წივილ-კვილით, თამცა უტყროლოდ, უხსტებოდა ხელიდან, ძირსა გორაობდა, იკლაკნებოდა. ფასქილია რომ მოიქანცა, ჰკრა გოგონას ხელი და ხიხინით მიაყოლა:

— ჰა, გაიგონე, შე სასიკვდილე! მდილის გულსთივანა მყევ-ხარ სახლში. თუ არ მოგიბებნია ჩიქოთო ენლავე და სახლში არ მოგიყვანია, ოციდღე, ქუჩაში სულს ამოგხდი, სულს, ძალღივი!

ქანიუჭია ისევ ჰყვიროდა, მერე ფეხშიშველად აიწია წითელი, დაფრეული ქვედაბინი და ლიბერის ქუჩას ჩაჰყვა. მიდიოდა ლობე-ლობე, მიდიდა დამუშავებულ მინდორ-მინდორ, მარჯვნივ და

ამხარაშული სომხები. დედა-შვილის ჩონჩხები.

ინგლისის პრემიერი
ლ. ჯორჯი.

საფრანგეთის პრემიერი
პ. ბრანდი.

გენ. ნიჟალი

საფრანგეთის ჯარის მოავარ-ხარადლი (ფორმის მაკიერ).

დღეს, იმ იმ „ქერას“. და ფსკალინა, ბებერი ქალწული, წითელი, ბრტყელი ხელები რომე ჰქონდა, ყვიტილი კიბლები და ნახშირივით შავი თვალები, რომ არ გათხოვდა, რადგან ჰერსტინციო მზიარეს არ აძლევდა, შიშის ზარში ჩავარდნილია ხოლმე, როცა მოავარდნილია და „ქერა“ მაროს ოინები, სეკერაულის ქსელი, და ამიტომ ეხლა იმის პატარა გოგონას არ ენდობოდა. მეორე დღეს, რომ ჩიქოთო აღარ დაკარგოდა, ფსკალინამ ქანიტუჩას გოჭი ფეხით წიღზე მიბაბ, რათა ერთმანეთს არ განშორებოდნენ. ქანიტუჩაა წინ მიდლიდა, გოჭი კუნტრუშით მისდგედა სამფავარზე. მთელი დღე ერთად იყვნენ მინდორში, ერთად ეძებდნენ პირველ ბაბას. ბევრჯერ წაიყვანა ქანიტუჩამ ჩიქოთო ისრთ აღვლოს, სადაც მას ბაბაბი უფრო მოსწონდა, ხან ჩიქოთო გაიწვიდა და წაათრედა გოგონას ამწვიანებულ მინდორისკენ, შუა დღისას ქანიტუჩაა ერთ ლუქმა პურს შესკამდა. გაზაფხულის დღებში ასე დაეხეტებოდნენ ერთად ბინდალდე და მთლიოდ სახლში გაიყრებოდნენ, როცა ჩიქოთო ჩაინძინებდა საღორეში და ქანიტუჩაიკი შესკამდა ცოტადიღენ ვარდ-კაქკაეს ცეგ წვეს, ტერცეს ან პურს ქონიათა და მიწვიბოდა დასაძინებლად. თვითონ ფსკალინა სხვა დღეაკაცებზე მაგარი და ტუნწი არ იყო, მაგრამ ხელ-მოკლე იყო და ზორცის ნაჭერს კვირაობით თუ შესკამდა ხოლმე. ის ხანდისხან მოსთეთრედა ქანიტუჩიას, მაგრამ იმაზე ძლიერ კი არა, როგორც სხვა დღეაკაცები სკერდუნენ თავიანთ ლეღმ შვილეს.

ზაფხულში ქანიტუჩაა და ჩიქოთო უფრო დიდხანსა რჩებოდნენ ერთად. რიგჯერ მიდიოდნენ ლიღზე ან ნაადრეგ ვაშლის ასა-კრებდა, ხიდან რომ ცვიოდა ხოლმე. ჩიქოთო წამოიზრდა, ჩასქელდა, გაღონიერდა. ქანიტუჩაა კი ისევე ისე გაჩხიკვული და სუსტი იყო. ხანდისხან ჩიქოთო ძლიერ დარბოდა და პაპანაქება ზუნგი თან ათრედა ქანიტუჩასა ყაზა-ყაზა დახებთელ მიწაზე.

უნტ-ავიცი ვლ. ლორთქიფანიძე.
(გარდაიცვალა ალექსანდრე მ ნიკოძე.)

პოლპორ. სამ. ურუშაძე
(დაკრძალა).

ქანიტუჩიამ გამოაღო საეკუჩარის კარი, სადაც ვაშლს ინახავდნენ ხოლმე, გაიძრო ქვედატანი, წამოეგდო ჩაღის უხვირო ლეინბე, წამოიფარა ყვიტილ საბნის ნაველი და ჩაიძინა.

ფსკალინა ართავდა და ქანიტუჩაზე ჰფიქრობდა. რაღაც ეძვიტ ამოცნებოდა გული. ის გვოც მაროს ბავში იყო, აი „ქერას“ რომ უქაბდნენ ხოლმე. მარო, მშენიერი თმა რომე ჰქონდა და ბაგე მიხაკეთო წითელი, ჯერ მერეკუმე, ჯიამბათისთან შესკდა. ჯიამბათისთი ჯარისკაცად წაიყვანეს და მარო ბატონის საცვარეფი გახდა, პასპაროსესო. შემდეგ პასპაროზაც თავი მიინება, თუმცა მარომ უთხრა; რომ ქანდიდა, ესე იგი მოკლედ—ქანიტუჩაა შენგანა მყავსო. იმ მარომ სესხაში ერთი თვე გაატარა, მერე მიანება თავი ქანიტუჩას და წაიდა. ზოგი ამბობდა—კაბუღში წაივიდაო, ზოგი—ჩეაბლში, რომ გარყენლ ცხოვრებაში ჩაებსო. პასპარემ ბავშვს უფრო არ ათხოვა და ქანიტუჩაა ცამჭვიანთ ოჯახში მოხვდა, ფსკალინასთან და ჰერსტინციო ცამფსთან, და ძმა რომ იყო. მაგრამ ქანიტუჩას თეთრი, კორფლიანი სახე მელამ თვალწინ უყენებდა

— მოიცადე, გენაცვალე, ჩიქოთო, მოიცადე, ჩემო ღამზო! ეხვეწებოდა ქანითქია, როცა სირბილით ქანკი მიეღობოდა ხოლმე. ჩიქოთო რომ მიიძინებდა, იქმე, ზნულში, წამოწვევითა ქანითქიათა. თავის მომსულვედა. პარმობდა სიყვარულს, წამოღებოდა თავიერ-დასრული, ლოყმე ავარავარებდა, ენა განწარბოდა. მაღლ თოკი უკანა აღარ იყო. ჩიქოთო უკვირი ღლიო შეიქმნა ქანითქიას მხოლოდ გრძელი ტოტი ეჭრა და დიდ გზაზე ეტრებოდა რომ შეიხვეწებოდა, ჩიქოთო ეგერულ გაავადებდა, რომ არ გეპყრებოდა. ზაფხულში ღამის თორჩეტ საათზე ბრუნდებოდნენ შინა. ჩიქოთო ნელა მოიდიოდა, ქანითქია კი უფრო ფეხს ფეხარებდა, რადგან სიმშოლასგან უკუე იწვალა. ერთხელ ნიკოლა უფსაგრიის მიწაში მკნავიცი (მცენ.) მოიკანა, მაგარი ის ძიკოე მწაიერ იყო და ქურდობაზე ნიკოლამაც კარგად მოათქვამა. ამას გარდა ფსკალინა-საც უამინო მინს ქურდობდა. მინაც ბეგერი უფუთუქა ქანითქიას. გოგონამ რომ ჩიქოთო გაიგდო მინდრისკენ, თავსცრემლიანი ჩიქოთო ჩიქოთინა:

— ფსკალინამ ცემით მომკლა, რომ ვიქურდე, ცემით. მაგრამ ჩიქოთომ თავი გააქან-გამაპაჩინა და ზალას ძებნა დადგეო. ხაღისანი, როცა ქანითქიას პატარა გონებაში რაიმე აზრი დაიბადებოდა, გოგონა ამ აზრს ჩიქოთის გაუზიარებდა ხოლმე და შინ დაბრუნების დროს ასე მოუყვებოდა:

— აი შინ მივალთ. სალორეში წახვალ. დეიდა ფსკალინა გახვამს გაქმებს, მერე მე მიმცემს წყებს და სულ შეგება, სულ სულ!

დილით კი:
— აი, თუ არ გაიქცევი და სულ ჩემთან იქნები, სვაჭათის მთაზე ავიყვან, მღვდელ ოთავიანის ვაშლები რომა დგას და ბეგრ, ბეგრის ვაშლს გაქვებ, მე კი პურსა ვჭამ.

დადგა შერდებოდა. ჩიქოთო ვასტვად ძლიერ, ერთხელ დინგი ამოჭრა ქანითქიას და ძირს დაბოტუქა, ქანითქიაც წამოვარდა ზეზე და ქვა ისროლა. ეს იყო ერთ-ერთი იმითი ჩხუბი. ქანითქიას საცქერო უფრო და უფრო აკლდებოდა. ფსკალინა უფრო გულქვად იმკეთა და იმას, რადგან იმ ზაფხულს მოსავალა უკუდი იყო. ამას გარდა უნაქო მებერ ქალწულს საზინელი ეჭვი დეიდას, რომ ინი-სი ძმა ქრესტენკო მოჩილითელ როზელასა მკვარობდა: საკლუაოში გაჭკრა ყველის ორი ნაქერი და ლორი. პარზობაზეც ქრესტენკოს ლიდაე *) ოქრის ბეჭედი ეყვანა. იმიტომ იყო ფსკალინა გაცუხლებული, იმიტომ იზრდებოდა ღვარძლი და სიძუნწე ემბტებოდა. ის ხან ტერეზის ეჩხუბებოდა, ხან მებოსტენე ჯიაკიმოსს. ხვედებოდა ქანითქიასაც. ზოლო კვირას მღვდელმა ოთავიანომ ზიარებაზე უარი უთხრა ფსკალინას—აგი ენა გაქვსო.

ყოველდღე წვიმა მოდიოდა და ჩიქოთო და ქანითქიათა ვაგულუფლია ბრუნდებოდნენ შინა. ქანითქია წამოიფარებოდა ფეხვითელ ქვიდატანს; პერანგს ფეხებზე ტყაპუნე გაუდიოდა. მოდიოდა და წუწუნებო, გუბე-გუბე, მოიჭარბებდა და ჩიქოთის ეუბნებოდა:

— გავიქცეო, ჩიქოთო, გავიქცეო, გენაცვალე, ჩემო ღამზო, გავიქცეო. წვიმა მოდის და ახლდები სულ გამილუმებ, გავიქცეო, შინ ცეცხლს დაგებდებოდა და გავიბებოთ.

მაგრამ ხშირად ცეცხლი ჩამქრალი იყო და ქანითქიასაც ისე უნდა დაეძინა თავით-ფეხამდე სველსა, გიორგობისთვეში სოფელში ხმა გავარდა—ქერა* მარო კაბაში გარდაიცვალა სახადითო, წირვის შემდეგ მღვდელმა ეს ამბავი მაგალითად მოიყვანა თავის ქადაგებაში, გააჩილა ქონჩეთა-დირაფიელ ფელზე და ნიკოლოზა დი-პეპინო მორა, რომელსაც სინიდიო წმინდა არა ჰქონდა. ქანითქიას კი უთხრა—დედაშენი გარდაიცვალა; ქანითქიამ ეს გასტრებული მოისმინა, მაგრამ კი ვერა გაიგებოდა.

ამ თვეში ჩიქოთო ისე ჩასტვდა და გვება შეიქმნა, რომ იმი-

*) ვერსიის ფული—871/2.

სი შორს წაყვანა აღარ შეიძლებოდა. ნელა, დღ-კაცივით დადიოდა ესე. ქანითქია ამაღლ ეძახდა ხოლმე, არ მისცემდა, დარე შეგეღს. პირველად, ქანითქია რომ მარტოწვიდა თავსა ჩანჩების ასაკრებდა, რკო მოავგროვა ტუქში და ჩვარში გახვეული ჩამოტრანა ჩიქოთის. ვიდრე ჰკუნე წავიდოდა წელისათვის, ან ქრესტენკოსთვის მინდორში სადილო შეიგნა, ან სხვა რამ საქვებზე წასულიყო, უძველესად ჩიქოთის დახვადებდა ხოლმე. უკან რომ დაბრუნდებოდა, მანამ საშარველშია შევიდოდა, კიდევ ჩიქოთისთან უნდა შეერბინა. ცოტა არ იყოს ეწინააღიება კი, რომ ჩიქოთო ისე გამსხვალა, ისე გამსტვალა, რომ თვითონ ჩიქოთის მოსწრაფა იმისთან. ერთხელ ქრესტენკოსისთვის, საღამითო, უკან რომა ბრუნდებოდა, მღვდელ ოთავიანოს, ნიკოლა ფსარეთის და ქრესტენკოს მოასწრო. რადგან უნდაც ლაპარაკობდნენ გახვარებული შემდეგ წავიდნენ, ჩიქოთო დათვალდებოდა. ისევე ჩაბატს ლაპარაკი. მეორე საღამოზე ქანითქიას უნდაც ესაბი საბანინო ჩამოვად, ტერეზის კი ეწევა ჰასპარე რომის მთავარ ორბარა. ენოში, საშარველში აფაქრდნენ. ღუმელში ძლიერ ცეცხლზე დიდი ქვაბით წყალი სვლდა, რომაზღვე ყველა დიდი ბაღებში, ჯამბი, ტუშები, ძასბერი. კუთხეში—სასწორი, მაგადანე—პატარა და დიდი დანები, ძაბრები. ფსკალინა, ტერეზია და როზარია თეთრ ფურცალზეში გამოწვიბილიყვენენ ქვიდატანებზე აყუნი. საბანინო გაბლენდნენ დადიოდა წინ და უკან. ქანითქია ვეჯდებოდა სხედავდა, კი ვერაფერი გიგეო. ბოლოს ჩემდ წასწარვლა ტერეზია:

— რა, რა ამბავი იქნება ამალამა?
— შობაა, ქანითო, და ჩიქოთო უნდა დავცვალო.

ქანითქია ცოტა ტორტმანი წვიდა ენოს კუთხეში, რომ იქედან ეცქრა, ჩიქოთის როგორ დაჭკავდნენ. საბანინო მუჭე დაინახა, როგორ გამოათრეხს ჩიქოთო ენოში, როგორ ეჭრა ის ნიკოლა ფსარეთის და ქრესტენკოს. გაიგონა საშინელი უკვარელი ჩიქოთისი, რომელსაც სიკვდილი არ უნდოდა, დაინახა საბანინომ როგორ დაეჭრა დანა ყელში. მოსჭერს თავი, დასდეს დაფის ახალ ფოთლი დაფარულ მაღალზე. ჩიქოთო მერე შუაზე გასწებეს ასწორი სასწორზე. გაიგონა მწონავთა სიბარბო, რომ ბეგრი გამოვიდა. ქანითქია ბნელ ენოში იჯდა ისევე, კუთხეში. ქრესტენკოსის სუ ბიანმა ლამე გადაიწია. ქანითქიას საშარველში დაფუხეს. როზარია და ტერეზიას პატარა ძაბრები დედეგან წულეხისთვის და შიგ დაქვილ ბორცსა სტენიდნენ, კვატებს ამაზღებდნენ. საბანინო და ქრესტენკო სალორდ სტენიდნენ ნაქერებს და ქონს აცლიდნენ, ნიკოლა კი უკრს უჯდებდა ქვაბს, სადაც ქონსა ჰყუნიდნენ და აღნიბდნენ. ფსკალინა ღუმელის კუთხეში ტუგაში ჰხრავდა ჩიქოთის სისლსა. ყველანი მზარულად და გუფაცეცხლთა ღოჯე-ღოჯედნენ. ფხროდა, რომ იმდენი ბორცო, ქონი, ბარბა ვიგდა. ცეცხლს, მუშობას ყველა ვებუტებოდა. ქანითქია კარბებოდა დედა, აველავებს უფერებდა, შიგ კი არ შედიოდა. ფსკალინას რომ მოაგონდა—გოგონა დილდად არაფერი უჭამია და დღესასწაულზე დადგა, აიღო შავი პურის ყუა, დასო ზედ მობარკულ სისლს ნაქერი და ქანითქიას მიაწოდა—ჰა, სკაპეო.

მაგრამ ქანითქიამ თავი გააქნია და უარი უთხრა, თუცა სიმშლით გულში უწარბებოდა.

სანგანიძე.

